

Старецътъ му даде хлѣбецъ и млѣчице, ала зайчето не искаше да яде. Тогава той му постла вехтата си дреха подъ пейката и го сложи на меко легло.

— Така. Почивай сега. А ти, Шарко, нѣма да го плашишъ, — каза дѣдо Добри, като заплашваше съ прѣстъ кучето.

Шарко, вмѣсто отговоръ, дойде до зайчето и го лизна по главата.

— Тѣй те искамъ, Шарко. Зная те азъ тебе. Ти си умно куче. А сега варди колибата и болното гостенче. Азъ отивамъ въ село. Ще се върна скоро.

II.

Докато се върне дѣдо Добри, кучето не похвана заяка. Изяде му само хлѣба и млѣкото. За благодарностъ то го близна право въ муцунката и му довлече една оглоздана костъ. Старецътъ се върна наскоро. Той поклати глава и рече:

— Ахъ ти, дяволче проклето! Когато ти давамъ да ядешъ, и не поглеждашъ, а кога ме нѣма въ кѣщи, всичко си излапало! Сега ти нося морковчета и рѣпички. Яжъ, та скоро да оздравѣешъ!

Шарко лежеше въ жгѣла, сякашъ нищо не бѣ направилъ. Но когато се облиза, дѣдо Добри разбра хитрината му и рече сърдито:

— Ахъ ти, рунтавъ лакомчо! И отъ болнитѣ почна да крадешъ!

Но когато старецътъ видѣ оглозdanата костъ предъ зайчето, той не можа да се сдържи и се разсмѣ.

— Аха, стари хитрецо, излокалъ си млѣкото, а на гостенина оглоздана костъ си подложилъ!

III.

Следъ две недѣли Черноушко оздравѣ. Той вече не се боеше отъ никого и весело скачаше навсѣкжде въ колибата. Ала много му се искаше да изкочи вѣнъ на свобода и той дебнѣше, когато отварѣха вратата.

— Не, братче, нѣма да те пуснемъ, — казваше му дѣдо Добри. — Ще зимуваши при насъ. Кжде ще вървиши вѣнъ да мръзнешъ и да гладуваши. Когато дойде пролѣтъ, ще те пуснемъ. Върви кждето щѣши.